

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/143/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3219010081
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3219010081.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému L. N., pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. novembra 2019 odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou v neprospech obžalovaného podané proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 9. októbra 2019, sp. zn. 3T/22/2019 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods.1 písm.d), ods.2 Tr.por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods.3 Tr.por. sa

obžalovaný L. N. - nar. XX.XX.XXXX v Z. nad Z., trvale
bytom Z. nad Z., A. K. č. XXXX/XX,
t. č. v ÚVV Ilava

o d s u d z u j e :

Podľa § 183 ods. 2 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. l) Tr. zákona, § 37 písm. h) Tr. zákona, § 38 ods. 5 Tr. zákona, s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona per analogiam na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ů j e do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 9. októbra 2019, sp. zn. 3T/22/2019 bol obžalovaný L. N. uznaný za vinného zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 09.02.2019 v presne nezistenom čase okolo 15.30 hod. v Z. nad Z. na ul. K E. v záhradkárskej oblasti "Za Valchy" asi 300 m za splavom na ceste vedľa potoku Radiša po predchádzajúcej verbálnej hádke a vyhrážkach, že "ich pozabíja aj s materou", chytil svoju družku - poškodenú Y. H. za kabát, ktorý mala oblečený na sebe a so slovami že ju zabije a utopí poškodenú Y. H. stiahol do potoka, kde bola

hladina vody vo výške asi 40 cm, obkročmo stál nad poškodenou a oboma rukami ju v oblasti hrude držal za kabát a tlačil ju pod hladinu vody po dobu necelých minúty, pričom bola ponorená celým telom vrátane hlavy ležiac v potoku na chrbte, nedokázala dýchať, následne ju pustil, obaja vyšli späť na cestu a spoločne pokračovali v chôdzi v smere do mesta, pričom sa opätovne poškodenej Y. H. vyhrážal, že ju zabije, vulgárne jej nadával, pri splave ju jednou rukou chytil okolo krku a zhodil na zem, následne poškodená Y. H. zo strachu pred jeho konaním nastúpila do vozidla náhodného okoloidúceho, do ktorého obvinený po nej hodil svoj mobilný telefón, poškodená Y. H. následkom jeho konania utrpela drobné poranenia - pomliaždenie a oderky v oblasti čela a drieku vo veľkosti asi 2 cm.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný odsúdený podľa § 183 ods. 2 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. l), n) Tr. zákona, § 37 písm. h) Tr. zákona, § 38 ods. 5 Tr. zákona, pri aplikácii § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona per analogiam na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, na výkon ktorého okresný súd obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Uvedený rozsudok súdu prvého stupňa nenadobudol právoplatnosť len vo výrokoch o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, pretože ho v zákonnej pätnásťdňovej lehote podaným odvolaním napadol prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou v neprospech obžalovaného pre nesprávnosť výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania podanom v neprospech obžalovaného uviedol doslovne nasledovné:

Súd uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona, pričom prihliadol na dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písmeno l), písmeno n) Trestného zákona, a to že sa priznal k spáchaniu trestného činu, trestný čin úprimne oľutoval a napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušnému orgánu, keď sa v plnom rozsahu doznal a uskutočnil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o svojej vine a z pohľadu vierohodnosti jeho úprimnej ľútosti súd prihliadal aj na jeho ospravedlnenie poškodenej, a na jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, keď spáchal viac trestných činov. Súčasne aplikoval ustanovenie § 38 odsek 5 Trestného zákona, a to pri opätovnom spáchaní zločinu s prihliadnutím na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 3T 15/2013 - 148. Ďalej súd pri ukladaní trestu vychádzal z ustanovenia § 39 Trestného zákona, kedy dospel k záveru, že s poukazom na prijaté vyhlásenie obžalovaného je možné v prípade uznania viny podľa § 257 odsek 1 písmeno b), písmeno c) Trestného poriadku po prijatí vyhlásenia obžalovaného súdom mimoriadne znížiť trest podľa § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona. V zmysle uvedeného uložil obžalovanému trest pod zvýšením upravenú dolnú hranicu trestnej sadzby (4 roky a 6 mesiacov), a to uložením trestu na úrovni pôvodnej dolnej hranice základnej trestnej sadzby vo výmere 3 roky. S rozsudkom okresného súdu vo výroku o vine ako i konaní, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo sa stotožňujem, nestotožňujem sa však s výrokom o treste, pretože súdom uložený trest je podľa môjho názoru uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zároveň uvádzam, že trest uložený na samej spodnej hranici upravenej zákonnej trestnej sadzby v zmysle § 39 odsek 4 Trestného zákona je pre obžalovaného neprimerane mierny a nespĺňa podmienky individuálnej, ako aj generálnej prevencie trestu, je teda uložený v rozpore so zásadami ukladania trestov podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona. V danom prípade bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 41 odsek 1 Trestného zákona, § 38 odsek 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písmeno l), písmeno n) Trestného zákona, § 37 písmeno h) Trestného zákona a znížiť hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu ako aj § 38 odsek 5 Trestného zákona a zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. Základná trestná sadzba (3 roky až 8 rokov) tak bola upravovaná znížením jej hornej hranice o 1/3 na 6 rokov a 4 mesiace. Následne bolo potrebné zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby na 4 roky a 8 mesiacov s poukazom na § 38 odsek 8 Trestného zákona, teda z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou upravenej zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a nie ako nesprávne postupoval súd, keď dolnú hranicu zvýšil o polovicu na 4 roky a 6 mesiacov, pričom možno usudzovať, že súd vychádzal pri určení polovice z dolnej hranice trestnej sadzby 3 rokov, t.j. polovice 18 mesiacov. Podľa § 38 odsek 8 prvá veta Trestného zákona zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V prípade ak by súd postupoval správne, t.j. pri ustálení spodnej hranice upravenej trestnej sadzby na 4 roky a 8 mesiacov, nemohol

by ani pri aplikácii § 39 odsek 4 Trestného zákona znížením upravenej dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu uložiť trest vo výmere 3 roky. V zmysle uvedeného je zrejmé, že súdom uložený trest pri aplikácii § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona je uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Taktiež sa nemožno stotožniť s tvrdením súdu, že potrestanie obžalovaného na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby by bolo neprimerane prísne, ale práve naopak takto uložený trest by bol adekvátny vo vzťahu k spáchanej trestnej činnosti ako aj k osobe obžalovaného. Napriek skutočnosti, že obmedzovanie osobnej slobody malo krátke trvanie, obžalovaný sám od pokračovania trestnej činnosti upustil, konal v afekte, u poškodenej nedošlo k dlhodobjším zdravotným či psychickým následkom, nie je dôvodné aplikovať § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona a uložiť obvinenému trest pod dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby. Mám za to, že v danom konkrétnom prípade práve s poukazom na osobnosť obžalovaného, možnosť jeho nápravy ako aj na okolnosti daného prípadu a jeho zvlášť násilné správanie pri páchaní predmetnej trestnej činnosti je s poukazom na ustanovenie § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona nevyhnutné uložiť mu trest odňatia slobody v rámci upravenej zákonnej trestnej sadzby. Považujem za potrebné zdôrazniť skutočnosť, že u obžalovaného sa nejednalo o výnimočný exces z jeho správania, keď z obsahu vyšetrovacieho spisu jednoznačne vyplýva, že vo vzťahu k poškodenej išlo o opakované násilné útoky. Rovnako sa dopustil dvoch priestupkov v roku 2017 a 2018, ktoré možno posúdiť ako konanie násilného charakteru, v jednom prípade dokonca išlo o fyzické napadnutie bývalej priateľky. Skutočnosť, že sa stíhaných trestných činov dopustil v afekte zlosti a hnevu je potrebné zohľadniť pri ukladaní trestu avšak v neprospech obžalovaného, nakoľko práve požitie alkoholu v čase inak povinnej abstinencie pri výkone ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou vediac ako alkohol na neho pôsobí, bol jedným zo spúšťačov jeho agresívneho konania. Pod vplyvom alkoholu býva obžalovaný agresívny a jeho správanie sa stáva nepredvídateľné, ku ktorej závislosti má nekritický postoj a alkoholické nápoje pravidelne konzumuje. Taktiež je nutné konštatovať, že uložené ochranné protialkoholické liečenie v rámci jeho predchádzajúceho odsúdenia si neplní svoj účel. Vo vzťahu k osobe obžalovaného nemožno opomenúť ani jeho správanie sa pri spáchaní skutku s poukazom na všetky okolnosti, kedy v návale hnevu prevrátil aj detský kočík s vlastným dieťaťom, ktoré vypadlo z kočíka na zem. U obžalovaného ide o recidivistu a závažnosť tejto skutočnosti je zvýšená predovšetkým tým, že aj v predchádzajúcom jeho odsúdení išlo o násilnú trestnú činnosť. Je zároveň zrejmé, že uložený trest odňatia slobody u neho nespĺnil svoj účel, aby sa napravil a viedol riadny život.

Pokiaľ ide o okolnosti prípadu, ako aj osobu obžalovaného, je potrebné konštatovať, že u obžalovaného nie sú dané žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali zhovievavejší prístup súdu, a to uložením trestu na samotnej dolnej hranici zníženej upravenej zákonnej trestnej sadzby v zmysle § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona. Vzhľadom na vyššie uvedené považujem za nevyhnutné z dôvodu potreby naplnenia účelu trestu, a to predovšetkým ochrany spoločnosti zabránením obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti a zabezpečením podmienok na jeho výchovu smerujúcu k vedeniu riadneho života, uložiť obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici upravenej zákonnej trestnej sadzby. Navrhujem preto, aby Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 321 ods. 1 písmeno d), písmeno e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 3T 22/2019-278 zo dňa 09.10.2019 vo výroku o treste a následne podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol rozsudkom za nezmeneného skutkového stavu tak, že uloží obžalovanému L. N. úhrnný trest odňatia slobody podľa § 183 odsek 2 Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 odsek 3 Trestného zákona, § 36 písmeno l), písmeno n) Trestného zákona, § 37 písmeno h) Trestného zákona, § 38 odsek 5 Trestného zákona na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí 19. novembra 2019 na podklade včas podaného odvolania prokurátora, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 30. októbra 2019, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť týmto odvolateľom napadnutých výrokov o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykávané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Uvedeným postupom zistil, odvolanie prokurátora podané v neprospech obžalovaného je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytykávané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, z obsahu odvolania prokurátora vyplýva, že neobsahuje námietky voči postupu súdu prvého stupňa a v tomto smere nezistil pochybenie ani odvolací súd.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania obžalovaného ako zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, teda výrokov o vine, ktoré neboli a ani nemohli byť napadnuté odvolaním (podľa § 257 ods. 5 Tr. por. súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaniami) a ktorých správnosť odvolací súd nemohol preskúmať, postupoval pri ukladaní trestu odňatia slobody, pri určení druhu a výmery trestu, ako aj spôsobu jeho výkonu v rozpore so zákonom.

Obžalovanému pritom správne mimoriadne znížil trest odňatia slobody s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., keď mu však priznal nielen poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval), ale nesprávne aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák. napriek tomu, že skutočnosť, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom už zohľadnil pri použití mimoriadneho zmierňovacieho opatrenia (§ 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák.). Nepochybil ani v tom smere, keď obžalovanému nepriznal ani priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. z dôvodu, že odsúdenie za zločin, ktoré by bolo podkladom pre použitie tejto priťažujúcej okolnosti už (v súlade so zásadou zákazu dvojitého pričítania tej istej okolnosti) zohľadnil použitím ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák.

Vzhľadom na právny záver o vine mal teda súd prvého stupňa pri správnom postupe ukladať obžalovanému L. N. trest odňatia slobody podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 183 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák., teda s prihliadnutím na rovnaký pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pritom správne aj s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., nakoľko však správne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák. (obžalovaný opätovne spáchal zločin).

Odvolací súd potom na podklade dôvodne podaného odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a pochybenie okresného súdu napravil postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že obžalovanému L. N. sám uložil podľa § 183 ods. 2 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. l) Tr. zákona, § 37 písm. h) Tr. zákona, § 38 ods. 5 Tr. zákona, s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona per analogiam úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Takto stanovený trest odňatia slobody podľa záverov odvolacieho súdu zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1 až 4 Tr. zák., konkrétnej miere závažnosti spáchaných trestných činov vyplývajúcich z ich povahy a spôsobu spáchania, ako aj pomerom obžalovaného, jeho sklonom k páchaniu trestnej činnosti a možnostiam jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Odvolací súd v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o skutočnosť, že obžalovaný napomáhal príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti, odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že podľa § 257 ods. 7 Tr. por., ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma, súčasne vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná. Obžalovaný takýmto postupom umožní prevziať výsledky dokazovania z prípravného konania bez toho, aby tieto boli konfrontované s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní. V rámci súdneho konania podľa § 275 ods. 5 Tr. por., po priznaní viny páchatelom (obžalovaným) sa postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 aj písm. h) Tr. por., t. j. že súd pred rozhodovaním o prijatí alebo neprijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 Tr. por. formou otázok zisťuje, či sa obžalovaný „dobrovoľne priznáva a uznáva vinu za spáchaný skutok, ktorý v obžalobe kvalifikuje ako trestný čin,“ čím pri kladnej odpovedi napĺňa podmienku napomáhania orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti.

Je taktiež potrebné zdôrazniť, že skutočnosť spočívajúca v napomáhaní pri objasňovaní svojej trestnej činnosti vyžaduje, aby páchateľ pomáhal tým orgánom, ktoré sú určené na objasňovanie trestnej činnosti, teda nielen orgánom činným v trestnom konaní (§ 10 ods. 1 Tr. por.), ale aj súdu (§ 10 ods. 2 Tr. por.). Aplikáciu tejto okolnosti, t.j. že páchateľ napomáhal príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti možno preto priznať aj v prípade, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobí vyhlásenie o priznaní viny (§ 257 Tr. por.).

Odvolací súd zaoberajúc sa argumentáciou prokurátora uvádzanou v odvolaní vo vzťahu k trestu odňatia slobody uloženému obžalovanému L. N. podľa odvolateľa v neprimerane miernej výmere, považuje za potrebné uviesť, že na jednej strane štát chráni svoj záujem predovšetkým na ochrane života, zdravia i majetku a to aj za použitia prísnych sankcií postihujúcich také protiprávne konanie, akého sa dopustil obžalovaný, v čom sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Na druhej strane Trestný zákon v základných zásadách ukladania trestov, konkrétne v ustanovení § 34 ods. 1, 3 Tr. zák. zakotvuje účel trestu, ktorý má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchateľom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou. Z uvedeného je zrejmé, že pri ukladaní trestu je nutné prihliadať nielen na generálnu prevenciu, ale aj na individuálnu a trest má teda spĺňať nielen represívnu funkciu, ale aj prevýchovnú, pričom tieto majú byť vyvážené. Trest má pritom postihovať iba páchateľa tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

V posudzovanej veci sa v tomto smere okresný súd dôsledne zaoberal vyššie uvedenými skutočnosťami majúcimi vplyv na potrestanie obžalovaného L. N.. Obžalovaný sa už v prípravnom konaní nielen priznal k spáchaniu protiprávnej činnosti v celom rozsahu, ale túto aj oľutoval. Obžalovaný pritom navyše svoje priznanie, oľutovanie a napomáhanie potvrdil vyhlásením o vine pred súdom prvého stupňa.

Najmä od 1. januára 2006, kedy nadobudli účinnosť nové trestnoprávne normy, došlo aj k zmene v posudzovaní obsahu jednotlivých poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Za situácie, kedy došlo k významnému posilneniu kontradiktórnosti konania pred súdom, keď prakticky ťažisko dokazovania prešlo na konanie pred súdom, má postoj obžalovaného k tomuto dokazovaniu dôležitý význam. Podľa § 257 ods. 7 Tr.por., ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma, zároveň vyhlási, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná. Obžalovaný takýmto postupom umožní "prevziať" výsledky dokazovania z prípravného konania bez toho, aby tieto boli konfrontované s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní. Primárne tým uľahčuje najmä činnosť prokurátora v trestnom stíhaní, konkrétne v štádiu konania pred súdom tým, že prokurátor už nemusí pred súdom navrhovať a vykonávať žiadne dôkazy za účelom preukázania pravdivosti svojich skutkových tvrdení v obžalobe, z ktorého dôvodu prokurátor na hlavnom pojednávaní už nemusí v tejto časti niesť pred súdom svoje dôkazné bremeno. V súlade s týmto názorom sú aj právne názory vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2016, sp. zn. 4Tdo 63/2016, na obsah odôvodnenia ktorého uznesenia krajský súd týmto poukazuje. Obžalovaný tým, že pred súdom urobil vyhlásenie o vine, teda podstatne uľahčil dokazovanie jeho trestnej činnosti, preto podľa názoru odvolacieho súdu takýto postoj obžalovaného bolo potrebné pri ukladaní trestu tiež zohľadniť.

Postup súdu v uvedenom smere nebol pritom ani v rozpore so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke rozhodovania o treste v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 5/2017 pod č.44.

Ak možno páchateľovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maiorem (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchateľ (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Aj podľa ustálenej súdnej praxe uznanie viny obžalovaným podľa § 257 ods.1 písm.b), písm.c) Tr.por. (po prijatí vyhlásenia obžalovaného, že je vinný, súdom) umožňuje navyiac aplikáciu pre obžalovaného podstatne priaznivejšieho postupu podľa § 39 ods.2 písm.d), ods.4 Tr.zák. per analogiam možnosťou mimoriadneho zníženia trestu (rovnako ako páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste).

Odvolacie námietky prokurátora v uvedenom smere považoval preto odvolací súd za nedôvodné a neakceptoval ich.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení odvolací súd o dôvodne podanom odvolaní prokurátora v neprospech obžalovaného rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.